

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. J.

przeciwko S. B. Oddziałowi w Polsce

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 czerwca 2012 r.,

zażalenia powódki na postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu

Okręgowego

z dnia 12 stycznia 2012 r.,

1. zmienia zaskarżone postanowienie i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oddalając dalej idące zażalenie,

2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

W sprawie o odszkodowanie po wypowiedzeniu umowy o pracę Sąd Okręgowy wyrokiem z 12 stycznia 2012 r. oddalił apelację powódki od wyroku oddalającego jej powództwo o odszkodowanie i zasądził od niej na rzecz strony

pozwanej (pracodawcy) 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. W uzasadnieniu wskazał na przepisy art. 98 k.p.c., § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

W zażaleniu na koszty zastępstwa procesowego powódka zarzuciła naruszenie art. 102 k.p.c. przez niezastosowanie tego przepisu i nieodstąpienie od obciążenia jej kosztami w postępowaniu odwoławczym w całości, a co najmniej w części. Wniosła o zmianę orzeczenia o kosztach procesu i wzajemne ich zniesienie, ewentualnie o obniżenie kosztów obciążających powódkę w znacznej części.

W odpowiedzi strona pozwana wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie od powódki kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie w znacznej części zostało uwzględnione, gdyż obciążenie powódki kosztami zastępstwa procesowego zostało zawyżone w zaskarżonym postanowieniu. Nie było podstaw do sięgania do stawki minimalnej z § 6 pkt 7 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, gdyż stawka ta odrębnie i samodzielnie została określona w § 11 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia. Sąd drugiej instancji nie mógł więc rozstrzygać przyjmując koniunkcję tych przepisów, przy czym zapewne tylko omyłkowo powołał „§ 12 ust. 1 pkt 1” (według rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Przedmiotem sprawy było roszczenie z art. 45 k.p. i nawet wysokość dochodzonego odszkodowania nie pozwalała odejść od stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w tym wypadku w § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1.

W sprawie nie miałyby zastosowania stawka minimalna z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, gdyż skład powiększony Sądu Najwyższego w uchwale z 24 lutego 2011, I PZP 6/11 (OSNP 2011 nr 21-22, poz. 268), której nadał moc zasady prawnej, rozstrzygnął, że: „Podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi

stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Uchwała ta ze względu na tożsamość zasad ma zastosowanie do opłat za czynności radców prawnych oraz do roszczeń alternatywnych z art. 45 k.p. Innymi słowy w sprawie o odszkodowanie, którego pracownik dochodzi na podstawie art. 45 k.p., zastosowanie ma stawka z § 11 ust. 1 pkt 1 a nie z pkt 2 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Wobec wskazanej zasadniczej wadliwości należało zmienić zaskarżone postanowienie i zasądzić od powódki na rzecz strony pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. 2, § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Dalej idące zażalenie nie było zasadne, jako że podane w nim okoliczności nie uzasadniały całkowitego zwolnienia powódki na podstawie art. 102 k.p.c. od kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁶ i art. 398¹⁴ k.p.c.

Taki wynik, w tym przyczyna zmiany zaskarżonego orzeczenia, w ocenie składu rozpoznającego zażalenie uzasadniał wzajemne zniesienie między stronami kosztów postępowania zażaleniowego.